

CİNNET TÜRKİYEM (1)

Türkiye'm Türkiye'm cinnetim
Benim eşsiz milletim...

Diye başlayacağımı sanmayın. O sözler ironik olarak ekşi sözlükte yazılmış. Ben 62 yıllık bir gerçek hayat öyküsünden bahsedeceğim.

1952 yılında doğmuştu. Millete dünyanın pespembe görüldüğü yıllar. Tek parti iktidarına son verilmiş, demokrasiye geçilmiş, kuvvetler ayrılığı uygulanmaya başlamış. Bir babaannesi vardı, ona tüm gelenek-göreneklerini öğreten tam bir Osmanlı hanımefendisi. Müşfik ama kendi kanunları olan otoriter kadın.

Bir de içinde yaşadığı sistemi vardı, sosyal ve siyasi...

Tam da sokakta neler oluyor diye anlamaya başlayacağı zaman sokak sıkıyönetime dönmüştü. Millet çaresiz ancak umudunu yitirmemiş ve sabiteleri kırk yıllık eziyete rağmen canlı. Siyaset çaresiz ancak kodları hala siyasilerin elinde. Nereden mi biliyorum, hemen akabinde normal hayata geçilmesinden.

Derken delikanlılık çağına geldi. Öncüleri 68 kuşağı ile birlikte yanaşık düzen abi-kardeş. Yine de üç kişi bir araya gelemeyecek düzene düştü. Üniversite giriş yılları. Hani iki kişi yürürken üçüncüsünün kulak olduğu yıllar ve günler. Ancak yine de çareli ve umutlu. Nedir eksikimiz bilgi mi okuruz, heyecan mı buluruz. Yürüyün çocuklar Yenikapı'ya, binin sandallara, açılın Marmara'ya. Vurun gökyüzüne avazlarınızı marş-slogan, marş-slogan.

Sonrası mı? Bilmiyor musunuz kardeş kavgalarından günde ortalama 25 öğrencinin aynı silahlarla karşılıklı öldürülüşünü? Hatırlarsınız, hatırlarsınız veya okumuşsunuzdur. Fakat tarihin tekerrürünü öğretmeyen statükocular, sizlere hafıza kaybı yaşattılar.

Ne günlerdi o 28 Şubat öncesi ve sonrası günlerimiz. Şimdilerde mağduriyet edebiyatı yapan sivil toplum kuruluşlarımız, cemaatlerimiz ve bireyselleşen bireylerimiz. Bir yıl öncesinden uyardığımız fakat uyanmayan aymaz kuruluşlarımız.

Yanlış okumadınız ne günlerdi o 28 Şubat günlerimiz. Onurumuzun tavan yaptığı günler. İnsanlık onurunu kuşandığımız günler. Adam gibi adam olduğumuz, mücadele meydanlarını doldurduğumuz, DGM'lerini şenlendirdiğimiz günler. Kimmiş mağdur. Onurun yanında mağduriyetin lafı mı olurmuş. Olmazdı elbet, zira hala sabitelerimiz vardı. Öncülerimiz, öncüllerimiz vardı. O zaman dahi biz "halk idik halk". Hal gibi halk idik.

Neden mi halk gibi hak idik? Henüz kanaralaşmamıştık. Fıtratımızı bozmamış, genlerimize aykırı düşmemiştik. Korumakla yükümlü olduğumuz sürülerimize çobanlıktan vazgeçmemiş, onları boğmaya yeltenmemiştik. Henüz hırsızlığı suç ve günah, yolsuzluğu onursuzluk saydığımız günlerdi.

Ah neydi o günler. Din adına başımızı yere eğdiğimiz, ellerimizi semaya dua için kaldırdığımız günlerdi. Bilirdik ki “bir mazlumun ahı yakardı afakı”. Mazluma kimliği sorulmaz dediğimiz günler. Kim olursa olsun zalime karşı, kim olursa olsun mazlumdan yana olduğumuz günlerdi.

Aziz dostlarım. Sözlerimizin siyaset karşıtı, irşat karşıtı olduğuna hemen karar vermeyin, bekleyin. Takip edin. O günleri birçoğumuz birlikte ve dolu dolu yaşadık. Sanırım eksik bıraktıklarımıza ilaveleriniz olacaktır. Katkı yapınız.

Neden ve nasıl bu günlere geldik? Hangi günlere mi? Siyasetin, yönetmenin, cemaatleşmenin, sivil toplumun, irşadın, kanaat önderliğinin toptan dip yaptığı günlere geldik.

Etrafınıza, medya manşetlerine, haber portallarına, iş yerinize, aile içi tutumlarınıza bir bakın. Ayakta kalan, çürümemiş, fitratını bozmamış bir sistem kurumu kaldı mı? Hangisi ayakta? Siyaset mi? Cemaatler mi? Sivil toplum mu? Bunların tümünün sorumlusu ve hesabını verecek olan siyasi yapılanmalar ve iktidarlar mı, hangisi çürümeden hayatını sürdürüyor? Yoksa bürokrasi mi? Hangi bürokrasi? Siyasetin ihale kayırcılığını suç olmaktan çıkarmasıyla 1913 tarihli meşhur kanuna avdet eden ve daha kötü Tanzimat Paşalığı oluşturan bürokrasi mi?

Ha anladım, uzaktan işaret ediyorsunuz; yardım kuruluşlarımız, meslek odalarımız, sendikalarımız var. Hani kendilerine sivil toplum kuruluşu yakıştırmayı yapan platformlarımız var, öyle mi?

İktidarın veya başkaca güç odaklarının dümen suyunda gitmeyen kaç sivil toplum kuruluşumuz kaldı? Çetele istemeyin, çevrenize bakın. Gazetelerdeki imzalara bakın. Üyesi olduğunuz ve infaklarınızı yetimlere, mazlumlara, mağdurlara ulaştıran kuruluşlara bakın. İktidarların her talebini imza ile karşılayan sendika ve meslek odalarının iktidarla karşı karşıya üyelerinin haklarını koruyabileceğini düşünüyorsanız, kusura bakmayın buna kullanılmış aptallık diyorlar. Ben demiyorum literatür böyle.

Peki, sırf muhalefet olmak için muhalefet eden, üretmeyen, çözüm getirmeyen, bu halleriyle karşıtının çürümüş kurumlarının meşruiyetine su taşıyan meslek odalarını mı söyleyeceksiniz. Mevcut muhalefet partileri gibi onların yaptığına da “burjuva ahırına girmek” diyorlar. Ben demiyorum, literatür öyle diyor.

Şimdilik bu kadar. İnşallah devamında sistemin kurumlarını irdelemeye devam edeceğiz.

Sağlıcakla kalın

23.01.2014
Muharrem Balcı